

A három hét alatt az öt diáktársammal igazán jó baráti kapcsolat alakult ki, pedig azelőtt nem is ismertük egymást. Biztos vagyok benne, hogy ha nincs ez az út, akkor mai napig nem ismernénk egymást. A kísérő tanáraink igazán figyelmesek, óvóak voltak. Sok féle sorsot ismertem meg, ami nagy hatással volt rám, kicsit átértékeltem a fontossági sorrendet ezek hatására. A gyakorlati hely nem sokban különbözik az itthonitól. A munkaidőnk viszont nekünk, diákoknak egy órával rövidebb délutános műszakban. Ezt itthon is alkalmazhatnánk. Ami kicsit más, az az, hogy ott egyszer megmutattak nekünk mindent és utána már önállóan meg kellett oldanunk, melyet még nehezített az idegen nyelv. Persze ügyesen megoldottuk a fordító segítségével és egy csekély angol tudással. Persze az idő haladtával berögződnek a mindennap hallott idegen szavak pl.: köszönés, elköszönés és a cukrász üzemben használt eszközök és édességek nevei. Bár én a cukrászatban kevésbé voltam jártas ennek ellenére nagyon ügyes voltam. A munkaadó nagy türelemmel, kedvességgel, segítőkészséggel volt felénk. Itthon ennek pont az ellenkezőjét tapasztalom. Maga az ország engem elvarázsolt. A szűk kis utcák, az épületek, a tenger, a cseppkőbarlang. Az emberek igazán barátságosak. Ami nagyban különbözik a magyar szokásoktól az az étkezés. Ugyanis ott minden étel mellé salátát fogyasztanak, és nem főznek olyan fűszeresen, mint itthon. Összességében úgy gondolom a lényeg ott is ugyan az, mint itthon. Figyelni, tanulni, a felnőttek felé tisztelettel lenni, és akkor minden megoldható. Minden teljesen jó volt.

